

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 2 - 8 mai 2010

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sfântul Maslu

marți, 4 mai 2010, ora 18.00

Vitamine pentru viață

„Nu vă temeți să fiți Sfinți! Chemarea lui Hristos vă face liberi. Nu e o libertate iluzorie și înșelătoare cum promit puterile acestei lumi, ci o libertate adevărată, oricare ar fi alegerile pe care le faceți în viață. Această libertate vă va orienta conduita morală, vă va ajuta să descoperiți dragostea autentică. La lumina ei veți putea crește prin studiu și muncă. Vă va transforma în oameni, ca să nu mai fiți ‚sclavi’ sau victime sau simple frunze duse încoace și încolo de curențele și moda timpurilor.” (Venerabilul Papa Ioan Paul al II-lea)

„Un sfânt e un om care e unit cu Dumnezeu, care nu e decât una cu El, care vorbește cu Dumnezeu și îi cere orice, și pe care Dumnezeu îl ascultă. E un om care are toate puterile lui Dumnezeu în mână, un om care răstoarnă universul când e unit pe deplin cu Stăpânul care conduce toate lucrurile.” (Fer. Antoine Chevrier)

„Sfinții sunt ca un magnet care atrage totul, pentru că au dragostea și lumina lui Dumnezeu, fecunditatea Spiritului Sfânt. Ei au bogăția lui Dumnezeu pe care o împart tuturor oamenilor, sunt cu adevărat administratorii bunului Dumnezeu pe pământ. Dragii mei, Trebuie Să Deveniți Sfinți!” (Fer. Antoine Chevrier)

„Sfinții nu sunt niște extra-terestrii, ci mai degrabă niște ‚intra-cerești’: ceva ceresc se reflectă pe chipul lor. Au inima plină de CER. Ai spune că trăiesc în alte spații. Și totuși, cât de prezenți sunt în tot ce fac zi de zi, în acest cotidian care e și al nostru. Își arată dragostea în mii și mii de feluri față de cei din jur. Cu cât suferă mai mult, cu atât ies mai mult din ei înșiși ca să fie deschiși celorlalți.” (Pr. Daniel Ange)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Oana Muntean** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim ca anul 2010 să vă aducă sănătate, fericire și bucurii.

Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

O femeie la fântână

Era la amiază. Isus era obosit. S-a așezat, spune Sf. Ioan Gură de Aur, “nu pe un tron, nu pe o pernă, ci pur și simplu pe pământ”, lângă fântâna lui Iacov. În timp ce se odihnea, “a venit o femeie din Samaria să scoată apă” (Ioan 4,7). Să remarcăm faptul că Isus era la fântână înainte să vină ea. Dumnezeu este întotdeauna primul, așteptându-ne. Domnul l-a găsit pe Zaheu, nu Zaheu pe Domnul. El l-a găsit pe Pavel pe drumul spre Damasc atunci când Pavel nici măcar nu îl căuta. Să remarcăm, de asemenea, faptul că femeia samarineancă a venit la fântână singură. Celelalte femei, fără îndoială, o disprețuiau pentru moralitatea ei scăzută și nu ar fi stat alături de ea.

Pe când își umplea vasul pentru apă, l-a recunoscut pe Isus ca fiind evreu, cu care samarinenii nu se amestecau. A încercat să îl evite. Spre surprinderea ei însă, Isus i s-a adresat cu o cerere: “Dă-Mi să beau” (Ioan 4,7). Nimic nu îi face pe oameni să se simtă mai în largul lor decât faptul de a li se cere ajutorul. Cerându-i cuiva o favoare, ne punem la mila acelei persoane. Acceptăm o poziție inferioară. În acest fel a încercat Isus să stabilească o relație de încredere cu femeia samarineancă. El avea nevoie de apă pentru a-și potoli setea fizică; femeia samarineancă avea nevoie de apa cea vie pentru setea ei spirituală. Setea fizică apare din nou; setea spirituală este potolită de apa cea vie. Apa fizică vine dintr-o fântână adâncă; apa vie vine din Cristos cel viu. Una este esențială pentru viață; cealaltă este necesară pentru a avea viață din plin. Isus cere, El care poate să dea totul.

Un evreu nu îi cere de băut unei femei samarince. Astfel că femeia, în mod nepolitic, ridică ceea ce numim “problema rasială”. Însă Isus nu împărtășește prejudecata care face un grup de oameni să disprețuiască alt grup din cauza naționalității sau a rasei. Prin simplul act de a vorbi cu acea femeie, Isus a demolat barierele sociale, politice și rasiale ale timpului Său. Ca bărbat, stătea de vorbă cu o femeie. Ca învățător, stătea de vorbă cu o femeie imorală. Ca evreu, stătea de vorbă cu o samarineancă. Ignorând complet aceste deosebiri, El merge direct la punctul central – ce are El de oferit fiecărei persoane de orice rasă: “Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie” (Ioan 4,10-11).

Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu! Putem să îl știm însă! Darul lui Dumnezeu către om nu este altul decât Isus: “Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe Care L-ai trimis”. Isus vorbește despre Sine ca fiind Darul lui Dumnezeu și apa vie. Însă femeia nu vede decât un pelerin obosit și nu pe Cel care a venit ca să aducă odihnă sufletelor obosite. Ea îl vede pe călătorul însetat și nu pe Acela care a venit ca să potolească setea lumii. “Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie?” (Ioan 4,10). Fântâna este adâncă – e adevărat – și avem nevoie de ceva cu care să scoatem apa. Este un drum lung de la om la Dumnezeu. Însă Cristos este Acela – Unicul – care poate să umple prăpastia și să aducă apa vie la sufletele noastre însetate. Nu avem ceva, ci pe Cineva care să scoată apa.